

Skandinaviens Stjerne.

Organ for
Dages

de Sidste-
Sellige.

SALT LAKE TEMPEL.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 5.

Den 1ste Marts 1902.

51de Aargang.

En ny Uddeling af Evangeliet.

Tale, holdt i Tabernaklet i Salt Lake City Søndagen den 25. November 1901 af Eldste Chas. W. Penrose.

Jeg er taknemmelig for det Privilegium, jeg nyder, at samles med eder denne Eftermiddag, mine Brødre, Søstre og Benner, for at dyrke Gud og benytte en liden Tid til at reflektere over de Ting, der henhøre til vort nuværende og evige Velfærd. Jeg er kaldet til at tale, og idet jeg prøver paa at gøre det, haaber jeg, at eders Tro og Opmærksomhed vil bistaa mig, og det er mit inderlige Ønske, at jeg maa blive ledet af Sandhedens Aand til at sige noget, der baade kan blive til Forsamlingens og min Fordel.

Vi ere storligen velsignede ved at bo i et Friheds-Land, hvor vi kunne samles og tilbede Gud efter vor Samvittigheds Bydende uden at frygte Forhindringer. I dette Land nyde vi Privilegiet at kunne tænke uden Indskrænkning og at kunne udtrykke vore Tanker til Andre, hvis de ere villige til at høre dem, uden at vi behøve at frygte for Straf, fordi vi ikke ere ortodokse. Der findes Lande, hvor dette Privilegium ikke nydes, men vi bo i denne Republik, som vort Lands Fædre bleve inspirerede af Gud til at oprette, og Herren har velsignet deres Efterkommere og alle, som komme her, ved at opretholde den. Jeg for mit Bedkommende skatter den Frihed, vi nyde, og de Velsigheder, der gives os til at samles og udtrykke vore Følelser og Ideer samt til frimodigt at forkynde det, som vi tro Herren har aabenbaret og besaalet os at forkynde til Andre.

Vi leve i en meget mærkværdig Tid. Den kaldes somme Tider en hurtig Tid. Det er en Tid, i hvilken Menneftenes Tanter kunne udfendes paa Lynets Binger — billedlig talt til alle Jordens Nationer, i det mindfte til de civiliserede; en Tid, i hvilken vi hurtigt kunne komme i Forbindelse med hverandre, og hvor Nationerne ere bragte sammen ved hurtige Befordrings-Midler og ved videnskabelig Opdagelse og Udvikling. Der har været en stor Fremgang paa mange Omraader af menneskelig Kundskab; men det synes ikke, at der har været nogen stor Fremgang i religiøse Principper og Handlinger. En af Aarsagerne til denne Tilstand er, at den nuværende Tid næsten er aldeles afhængig af det, som blev aabenbaret i de forløbne Tidsaldre. Læren om Aabenbaring i vore Dage næres ikke af de Mange. Disse, som ere bleve oplærte i Nutidens Kristendom, og som betales for at lære Folk Religion, tro, at Gud aabenbarede sig i forrige Tider, men at han ikke gør det i vore Dage. De tro, at Gud talte til Fædrene ved Profeterne, og at Jesus af Nazareth, som de tro er Kristus, kom for at aabenbare Faderens Vilje til Menneftene, og at Apostlene, som han udvalgte, vare udsendte med guddommelig Fuldmagt for at forkynde hans Evangelium til Verden, men i mange Aarhundreder have de næret den Mening, at den sidste Bog, som Bibelen indeholder, er Guds sidste Aabenbaring til Menneftene. Derfor antage de ikke nu nogen Aabenbaring fra Gud. De forlange det ikke. For at benytte deres eget Udtryk: „Skriftens Kanon er fuldstændig og lukket, Profetiens højtidelige Røst er endt for evigt, og Gud vil ikke mere selv tale til Menneftene; hvad vi have i Skriften er alt, hvad der er nødvendigt til Frelse.“ Alle de protestantiske Sekter og Afdelinger hylde den Opfattelse. Ja, endogaa den store Moderkirke — den romersk-katolske — benægter Læren om fortsat Aabenbaring, medens den tror, at Kirken er den hellige Skrifts rette Fortolker. Denne Kirke sætter sin Tid til de Ting, som ere skrevne i det gamle og det nye Testaments Bøger, og mener, at kun Kirken er Udthderen af, hvad der er skrevet i dem. Den romersk-katolske Kirkes Overhoved gør Krav paa at være ufejlbarlig i Forkyndelsen af Læren, men det paastaas ikke, at han er ufejlbarlig som et Mennefte, hvad nogle antage. Og endskønt de paastaa, at han er ufejlbarlig angaaende Læren, tro de dog ikke, at han modtager nogen ny Aabenbaring fra den Højeste. De ere enige med den protestantiske Verden paa dette Punkt, at Bibelens Bøger indeholde alt, hvad der er skrevet, som er nødvendigt til Frelse; at disse Bøger, naar de retteligen forstås og udthdes af Kirkens Tjenere, indeholde alt det, der er nødvendigt for Menneftene i vore Dage, saa at den hele kristne Verden i Dag forlader sig paa disse Ting, der ere skrevne for mange Hundrede Aar siden.

De Sidste-Dages Hellige, som tilhøre en Kirke, af hvilken jeg har den Ære at være Medlem, paastaa noget andet. Vi tvivle dog ikke paa

Bibelens Sandhed. Vi tro, at det gamle og det nye Testaments Bøger ere nyttige for os; at de ere uvurderlige; at de Ting, som Profeterne skrev om, vare inspirerede af Gud; at hellige Mænd i gamle Dage talte og skrev, drevne af Guds Aand; at deres Ord vare Herrens Ord til Folket, som modtog disse Aabenbaringer, og at de ere nyttige for os i Dag. Vi tro altsaa paa Bibelen. Paa samme Tid tro vi ikke, at den er fejlfri, men at der findes fejlagtige Oversættelser i den, fordi de oprindelige Manuskripter ikke ere komne til os i deres Renhed. Men betragtet som et Hele, stønt den ikke er aabenbaret som een Bog, er den et udmærket Værk; den er uvurderlig; den er et Lys for vor Fod og en Lygte paa vor Sti; thi vi lære af den, hvad Gud aabenbarede i gamle Dage, og vi faa i Dag nogle af Guds Ord, som bleve givne til Folk i svundne Tider.

Bibelen indeholder ikke alt, hvad Gud aabenbarede i forrige Dage, thi vi læse deri om en stor Mængde Ting, som bleve skrevne af Profeterne, men som ikke findes i denne Bog nu. Det nye Testamente indeholder ikke alle Apostlenes Breve. Det omtaler adskillige Breve, Apostlene skrev, som ikke findes deri, men som uden al Tvivl vare lige saa værdifulde som dem, vi have. Nogle af disse eksisterede ikke, da Bibelen blev samlet. Bibelen er en Samling af Bøger, der indeholde Ordet, som det blev givet til forskellige Tider, ved forskellige Personer, i forskellige Tidsaldrer og under forskellige Omstændigheder, og disse Bøger bleve ikke samlede ved guddommelig Befaling. Forsamlingen, eller Kirke-raadet, som samlede dem, paastod ikke, at Gud havde befalet det; ej heller foregav den at være inspireret af Gud til at vælge Bøgerne, som Bibelen bestaar af. Den indførte dem, den betragtede som ægte, og den forkastede, hvad den antog var i Strid dermed. Men ikke desmindre er Bibelen en udmærket Samling Værker, skrevne af Mænd, som Gud inspirerede i gamle Dage, og fra denne Bog kunne vi lære mange store og herlige Ting, hvilke, som jeg har sagt, ere uvurderlige. De Sidste-Dages Hellige tro dog, ligesom Bibelen lærer, at Gud er den samme i Gaar, i Dag og for evig. Vi tro ogsaa overensstemmende med denne Bog's Lære, at han er vor Fader, og at vi ere hans Børn; at alle Menneſte-Slægter, af alle Nationer, Tungemaal og Folk, ere Guds Afkom; at Menneſtets aandelige Del, det indre Væsen, som modtager og udøver Fornuft, som bibeholder sin Identitet, medens Legemet forgaar, og som forbliver uskadt, hvad der saa end maatte tilstøde det udbændige Hjelster — at dette Væsen er en Søn eller Datter af den store og evige Gud, som skabte Himlen og Jorden, Havet og Vandenes Rilder. Derfor gør det intet til Sagen, hvilket Temperament vi end maatte have eller hvilken Forstel i Højde, Ansigtstræk eller Kulør; vi ere Brødre og Søstre, Guddommens Afkom. Menneſtets Aand er et Guds Barn.

Vi tro dette; og læg Mærke til, dette er, hvad de gamle troede,

hvilket vi kunne udfinde ved at læse Bibelen. Det er, hvad Jesus Kristus erklærede paa det bestemteste, medens han levede her paa Jorden iblandt Menneffene. Han var sødt paa samme Maade som vi. Han var Guds Søn. Og som det ny Testamente siger: Han var Guds Skabnings Begyndelse, „den Førstefødte af al Skabningen“. Han var visselig ikke den Førstefødte iblandt Menneffenes Børn paa Jorden, hvad Legemet angaar. Men vi forstaa af Guds Aabenbaringer i vore Dage, at vi alle ere Guds Sønner og Døtre, at vi havde en Tilværelse førend vi kom til denne Verden, og at Jesus Kristus i Virkeligheden er vor ældste Broder, hvilket han prøvede paa at faa Folk til at forstaa, medens han levede her. Gud er hans Fader og vor Fader, hans Gud og vor Gud, og ved ham bleve alle Ting skabte. Apostelen siger, at alle Ting ere af Gud, men de ere ved Jesus, som er Kristus. „J Begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud,“ som Apostelen Johannes skrev. Jesus Kristus forkyndte til dem, som vare med ham, at de vare hans Brødre, og at han var deres ældste Broder. Han kom fra Gud til Jorden for at være iblandt dem og udføre sin Gerning, og derefter gif han tilbage til Faderen. Han prøvede paa at faa Folket, som han var iblandt, til at forstaa, at Gud er Menneffelægtenes Fader. Han sagde: „Men naar J bede, skulle J ikke bruge overflødige Ord som Hedningerne; thi de mene, at de blive hønhørte for deres mange Ord . . . Derfor skulle J bede saaledes: Vor Fader, du som er i Himmelen!“ Denne store Sandhed burde forstaaes af alle Mennefter. Man skulde synes, at hvis Folk i Virkeligheden forstod dette, vilde de vise mere Kærlighed til hinanden, end de gøre. Der vilde være en stærk Broderstabs-Følelse iblandt Folk og Nationer, hvis alle forstod, at Menneffenes Børn, der sværme over denne Klobe, som vor Fader har dannet for os, ere Brødre og Søstre i Aanden, og at vi alle ere komne fra denne evige Fader, hvorledes end vor Kulør og Tilstand er. Vi bo en kort Tid her paa Jorden; vi maa derefter gaa tilbage og aflægge Regnskab for vor Fader over den Maade, paa hvilken vi have benyttet vor Tid her.

Nu, hvis dette er sandt, at Gud er vor Fader, er han lige saa vel Fader til de Mennefter, der leve i det tyvende Aarhundrede, som han har været det til dem, der levede i Begyndelsen, eller til dem, som levede før Kristi Komme. Hvor mange Aarhundreder dette var, vide vi ikke. Vi have dannet os mange Begreber og Ideer desangaaende, men det gør intet til Sagen; paa hvilken som helst Tid og hvor som helst Jorden har været befolklet, vare dens Beboere Guds Sønner og Døtre, hvis Aander kom fra Himlen, og hvis Legemer vare dannede ud af Jorden og de Elementer, der omgive den. Den udødelige Sjæl er sat i det menneffelige Legeme, som er beredt for den ved generiske Love, og Legemet er levendegjort ved denne Aand. Som vi læse i Jobs Bog:

„Sandelig, det er Aanden i Mennesket og den Almægtiges Ande, som gør ham forstandig.“ Den vise Salomon ender sin Beskrivelse af Lege-
mets Opløsning, som vi læse det i Prædikerens 12. Kapitel, 7. Vers,
med disse Ord: „Støvet kommer til Jorden igen, som det var før, og
Aanden kommer til Gud igen, som gav den.“ Naar den Opløsning finder
Sted, som vi kalder Døden, gaar Aanden tilbage til Gud, og de jordiske
Dele gaa tilbage til Elementerne, hvorfra de udgik. Hvis derfor vi,
som leve i det tyvende Aarhundrede, ere virkelige og i Sandhed Guds
Afkømt, hvad vor aandelige Natur angaar, og han er vor Fader, tro I
da ikke, at han vil være lige saa bekymret angaaende vor Lykke og
Belsærd, Fremgang, Oplysning og evige Frelse, som han var overfor
dem, der levede paa Jorden i forrige Tidsalbre? For mig synes dette
at være en forstandig Slutning. Gud er den samme nu, som han var
den Gang, og vi ere lige saa meget hans Børn, som de gamle vare.
Derfor kunne vi med Tillid komme frem for Gud. Vi kunne bede og
saa; vi kunne søge og finde; vi kunne banke og saa Døren aabnet for
os. Hvis ikke, hvorfor da ikke?

De religiøse Lærere fortælle os, at noget saadant er ikke nødvendigt
nu. Hvorfor ikke? „Fordi vi have saa meget evangelisk Lys; vi leve
i en Tid, der er fuld af evangelisk Flamme,“ sige de. Det forekommer
mig ved at reflektere over dette, at Folk, som iblandt sig have inspi-
rerede Apostle, ordinerede af Gud, til at tale om og for ham, som have
Fuldmagt til at forvalte i hans Navn, og som modtage Aabenbaringer
fra ham, visstelig ville være et større Lys end det, som findes iblandt
de Kristne i disse Tider. Jeg kan tage det ny Testamente og læse deri
om den Kirkes Bessaffenhed og Love, som vor Frelser oprettede, om de
Betsignelser, Folket nød, der annammede Evangeliet, som hans Tjenere
forkyndte det; vi kunne læse om Kirkens Magt, Indflydelse og Forening,
og vi finde, at Folket angaaende deres Belærelse ikke forlod sig paa
nogen Bog. Det er sandt, at de havde det gamle Testaments Skrifter,
og Jesus sagde til dem: „I ransage Skrifterne, fordi I mene i dem at
have et evigt Liv; og disse ere det, som vidne om mig“ — det var det
samme som at fortælle Folket, at de satte deres Lid til det gamle Ords
døde Bogstav, Ordet, der vidnede om ham, som bragte det levende Ord,
og som var Vejen, Sandheden og Livet. Kirken i hans Dage behøvede
ikke at forlade sig paa det skrevne Ord; thi de havde iblandt sig Mænd,
der vare beffittede af Jesus Kristus, som selv var ordineret af Gud, og
han gav dem den samme Fuldmagt, som han selv besad. Han sagde
til dem: „Som Faderen har udsendt mig, saa udsender jeg eder.“ Disse
Mænd, som vare saaledes bemyndigede, forkyndte Folket Herrens Ord
til dem — ikke Ordet, som Herren gav Hundrede eller Tusinde Aar
tidligere, men Herrens Ord til dem, Undervisningen, de trængte til,
Læren, der var nødvendig for dem under de Omstændigheder, som omgav

dem; Herrens Ord til at lede dem, ikke det, som Noah lærte eller Moses eller nogen af de gamle Profeter, af hvis Bøger vi have nogle faa i Bibelen. De havde Guds levende Ord.

De havde ogsaa den samme Aand i deres Sjæle, som Apostlene vare i Besiddelse af; thi vi læse, at da Apostlene prædikede Evangeliet, fortalte de Folket, at hvis de vilde tro og adlyde det, skulde de modtage den samme Aand, som de selv havde — den Hellig-Aand, som aabenbarer Guds Vilje og Hensigter; Sandhedens Aand, der leder ind i al Sandhed; der tager af det, som er Faderens og Sønnens, for at vise dem; der bringer Ting til vor Hukommelse og viser os tilkommende Ting. Denne Hellig-Aand forjættede Frelseren til alle, som vilde annamme hans Ord. Apostlene gif, som han befalede dem, ud og prædikede dette til Verden i hans Navn. Her er Ordet, som de forkyndte det paa Pinsesfestens store Dag, da den Hellig-Aand blev udgydt over Apostlene, og de talte i Tungemaal paa en saadan Maade, at Folket fra alle omliggende Nationer hørte Guds underfulde Værk blive forkyndt paa deres eget Modersmaal; de hørte Petri Ord, idet han bar Vidnesbyrd om, at Jesus, som Jøderne havde korsfæstet, var Guds Søn, og de udbrød: „Mænd og Brødre, hvad skulle vi gøre?“ De tilhørte Nationen, som havde korsfæstet Messias. De havde dømt Kristus til Døden. De havde udslukket det klare og skinnende Lys, som Gud havde tændt for at lede Menneskene paa Vejen til evig Herlighed. Derfor star det dem i deres Hjertes, og de raabte: „Mænd og Brødre, hvad skulle vi gøre?“ Jeg vil benytte Ordene, som Petrus brugte ved denne Lejlighed: Men Peter sagde til dem: „Omvender eder, og hver af eder lade sig døbe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse; og I skulle faa den Hellig-Aands Gave. Thi eder og eders Børn hører Forjættelsen til, og alle dem, som ere langt borte, hvilke som helst Herren vor Gud vil kalde dertil.“ (Ap. G. 2, 38.—39.)

Det er Ordet, som Apostlene forkyndte, hvor som helst de kom hen. Læs Apostlenes Gerninger. De forkyndte det samme Evangelium alle Begne. Der var ingen Forskel imellem Paulus, som særlig prædikede til Hedningerne, og Peter, som næsten udelukkende prædikede til Jøderne. De havde det samme Evangelium. De vare inspirerede af den samme Aand og begavede med den samme Myndighed. De gif ikke ud for at forkynde deres egne Ideer, men Ordet, som Gud gav dem, og Forjættelsen, som de gav til alle, var: „Omvendelse og Daab i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse, og I skulle modtage den Hellig-Aands Gave“.

(Fortsættes.)

Tale af Ældste Joseph E. Taylor

ved den skandinaviske Fæst i Christensens Hall den 31. December 1901.

Ældste Andrew Jensen tiltalte os som „Damer og Herrer“ i sin Velkomsttale her i Aften. Paa een Maade har jeg ikke noget imod denne Benaevnelse, for I ere alle Damer og Herrer i Ordets fulde Betydning, men maa det være mig tilladt at tiltale eder som: Brødre Søstre! Jeg føler i Aften en Trang til at opvække nogle Grindringer og vil derfor gaa tilbage i Tiden til 1850. Den Gang var jeg Missionær i England og arbejdede i Lincolnshire Konference, som mod Nord stødte sammen med Hull Konference. Hull er en vigtig Havnestad paa Østfiden af England. I det omtalte Aar indskibede Apostel Crastus Snow sig i Hull for at rejse over til de skandinaviske Lande og der aabne en ny Missionsmark. Jeg var nøje bekendt med Alt, hvad der blev foretaget paa hin Tid for at tilbejbringe Midler til at understøtte dette nye Foretagende, og jeg var meget spændt paa at se, hvad Udfaldet vilde blive.

Eders Nærværelse her i Aften og den Kendsgerning, at der i denne Stat og i Nabostaterne findes Tusinder af Skandinaver, skylbes hovedsagelig Apostel Crastus Snows og hans Medarbejderes Virksomhed paa den Mission, de udførte for over 51 Aar siden. De ældre Folk, som ere nærværende her i Aften, ere emigrerede fra deres Fædreland, medens Flertallet af de Unge ere disses Sønner og Døtre. Vi ere ikke alene samlede ved denne Lejlighed for at overvære en Koncert eller for at deltage i Fæstens Fornøjelser; der er en dybere Hensigt med denne Sammenkomst; det er Meningen, at Fæstens Overflod skal gaa til Hjælp til at opføre et Missionshus i København, som var den By i Skandinavien, hvor Ældsterne først forkyndte Evangeliet, og som siden stedsse har været den skandinaviske Missions Centralpunkt. Men der kræves mange Midler, for at denne Plan kan realiseres; man gør Regning paa, at der vil medgaa ca. 10,000 Dollars til en saadan Bygning's Opførelse. I alle Zions Staver er der derfor udnævnt Komiteer, som have faaet det Hverv anbeføet at samle saa stort et Beløb som muligt ved at foranstalte Fester og Aftenunderholdninger og ved at gaa fra Hus til Hus og optage en Kollektion. Men de, som have til Hensigt at give en Skærv i dette Njemed, burde ikke vente, til en Kollektor kommer til dem; de bør selv komme frem med det Beløb, som de agte at give.

Det er ikke mere end rimeligt, at Zions Indbyggere række en Haand til dette Foretagende; thi det maa erindres, at fra Zion er Evangeliet blevet sendt af Sted til alle Jordens øvrige Dele, og det er vor Pligt at understøtte den udenlandske Mission saa vel som den inden-

landste. Derfor skulde det kun dreje sig om et kort Tidsrum at skaffe disse 10,000 Dollars til Beje, og særlig Skandinaverne skulde vise deres Iver paa dette Omraade.

København er ikke det eneste Sted, hvor et Missionshus behøves. I London findes der allerede et saadant, og de Hellige i Colorado arbejdede med den største Flid for at bygge et Kapel og en Bolig for Missionærerne i Denver, der er Missionens Hovedkvarter.

Juden mange Aar vil der blive oprettet lignende Missionshjem i andre Dele af Verden; thi Trangen til saadanne Bygninger bliver stedse større og større, og paa denne Maade vil Zion blive grundfæstet i den ganste Verden. Gid Tiden snart maa komme, da dette Værk vil gøre sin Indskyldelse gældende til selve Jordens yderste Grænser. Gud vel-signe eder. Amen.

Den 1ste Marts 1902.

Et Middel mod Tvedragt.

Den amerikanske Presse har i sine Kommentarer over Striden mellem Arbejderne og Kapitalisterne i Staal-Industrien givet en Tilnærmelses-Beregning over Tabet, som den har forarsaget, baade direkte og tilføjet; af denne fremgaar det, at Tabet har andraget over en Million Pund Sterling (Kr. 18,000,000) pr. Uge. Bag dette kolossale Beløb staar der stor Glendighed. Naar et Hundrede Tusind Mand, enten formedelst deres egne Indbildninger eller paa Grund af Arbejdsgiverens formentlige Uretfærdighed, nedlægge Arbejdet, er det ikke alene Industrien, som ophører — det er Standsningen af Ugelønnen med al den Hunger, Lidelse og Desperation, som denne Tilstand frembringer; det er ikke alene Ophøret af Millionærernes Indtægter, men ogsaa — af de lovlige Indtægter for de mindre Bemidlede, som have sat deres saa sammensparede Midler i saadanne Forretninger. Statskyndige Økonomere ere i Almindelighed enige om, at en Strejke er et direkte Netto-Tab for Verden, og det uden Hensyn til, om det fra Arbejdernes Side er retfærdigt eller ej at paansøge Principalerne Krig, og Arbejdernes tænkelige Venner, der antage en Strejke som det mindste af to Under, ere villige til at tilstaa, at de Fordele, der frembringes derved, ere mere negative end positive, fordi de, uden i Almindelighed at udvirke Lønforhøjelse og kortere Arbejdstid, tjene som en Paamindelse til og en Tvang overfor Arbejdsgiverne, der foruden denne Paamindelse vilde anse sig berettigede til, hvis de følte saaledes, at gøre Arbejdet til en ubarmhjertig og yderst slet Lønnet Trældom.

Der burde sikkerlig i denne intellektuelle Tidsalder være en mindre urimelig Maade at afgøre Uenigheder paa, en Maade, hvorved det forønskede Maal lettere kunde naas. Men hvor finde vi den, og hvorledes skal den benyttes? Ikke i Teoretikernes vilkaarlige og kraftsløse Erklæringer, der behandle Menneſkeheden og i Særdeleshed Arbejderne som kun Gnere i en Talrække, uden Følelser, Fordomme, Lidenskaber, Individualiteter og evige Bestemmelser. Ej heller i Lovens Bud, som de forenede Penge-Magter let kunne unddrage sig, og hvis Overtrædelse er en Fristelse for alle, som ere fortvivlede paa Grund af virkelig eller indbildt Uretfærdighed. Snarere i noget langt højere og ud over dødelige Menneſters Ideer eller Lovgivning — i Bevidstheden om Menneſkenes evige Broderskab, som er forklaret til os i Guds Aabenbaringer og praktiseret, skønt ikke altid til Fuldkommenhed, saa dog for en stor Del af de Sidste-Dages Hellige. Den urokkelige Kundskab, som er givet os ved denne Uddelings Profeters Ord, at al jordisk Erhvervelse og Ejendom er forlenet os i hellige Hensigter, og at vi ere sammes Forvaltere, er almindelig og burde altid være en tilstrækkelig Opfordring til at øve Retfærdighed mod alle Menneſter og til at forstaa, at hvad enten vi ere Arbejdere eller Arbejdsgivere, opnaa vi samme Ære, hvis vi alle virke lige godt, og at Besiddelsen paa begge Sider er, som vi forstaa det, midlertidig; alle ere undergivne Indvielses-Loven til Gud og hans Værk. Lad kun denne Forstaaelse en Gang blive almindelig i Verden, som den kun kan blive ved Udspreddelse af Aabenbaringens guddommelige Lys; Kapitalen vil da ikke længere søge at tilbageholde Arbejdets retfærdige Løn, og Arbejderne ville ved at betragte det velsignelsesrige i deres værdige og ærefulde Kald ikke søge at drage uretfærdig Fordel af deres Principaler. En Guds Profet erklærede offentlig i denne Uddeling, længe før den nuværende Kamp for kortere Arbejdstid og bedre Betaling begyndte, at otte Timer af Døgnet's fire og tyve var alt, hvad der burde forlanges af nogen til Arbejde, og at hvis Verdens Arbejde var rettelig fordelt, saa, at enhver udførte sin Del, vilde en Tredjedel af Døgnet være tilstrækkeligt til alt Arbejdes fuldkomne Udførelse. Med de øvrige seksten Timer til Søvn, Opmuntring og Forstandens Udvikling vilde ingen Arbejder behøve at være nedjunken i Ubvidenhed eller at være bekymret af Fortvivlelse for at opnaa en større intellektuel Stilling eller moralsk Velvære i Samfundet, hvor han end befandt sig. Hvis Profeternes inspirerede Lære, der fremhæver Menneſkenes evige Broderskab og belærer os om Forvaltningsloven, var antaget af Verden, vilde Uretfærdighed begynde at fly, ligesom Ratten flyer imod Vesten for Østens opgaende Sol. Det vil blive saaledes en Gang, og det ikke langt ud i Fremtiden. Den store Forening af Kapitalister og den lige saa store Forening af Arbejdere bevæger sig fremad imod det store Maal — Profetiernes Opfyldelse og Retfærdighedens Regerings

Komme. Men denne Regering vil aldrig blive oprettet under Social-Proletarernes Lære eller Tilsyn, ej heller ved noget Parlaments Lovbestemmelser eller ved Menneskekærlighed fra nogen, som har tjent sine Millioner ved at undertrykke Arbejderen for ved sin Død at kunne blive i Stand til at tilbagegive en forsvindende Brøddel af sine Millioner til Gavn for de Fattige og derved søge at opnaa Ros og hæderlig Dmtale. Den vil kun blive oprettet under den almindelige Forstaaelse om, at Gud har forudbestiftet Brugen af alle de Talenter, som han har forlenet os med, at alle Mennesker ere Brødre, og at han vil holde enhver strengt ansvarlig for Benyttelsen af den Magt, som vi baade i fysisk, aandelig, moralsk og finansiel Henseende indehave her i Verden. Med Læren om almindeligt Broderskab og Forvaltning, som den først blev forkyndt i denne Slægt af Profeten Josef Smith, vilde den hele forfærdelige Strid, som vi have været Vidne til i de sidste halvfjerds Aar, og som endnu vil finde Sted førend Tusindaarets Komme, være bleven afværget, og de uhyre Forlis af denne Tid og i Fremtiden være blevene sparede til Menneskenes Forbedring.

De Sidste-Dages Hellige burde anse sig for lykkelige, hvor som helst de ere indsamlede i Samfund, de vide, at de ved at leve efter Evangeliets Lov undgaa al Mulighed af Strid imellem Kapitalister og Arbejdere, som paa andre Steder forarsager Ivedragt iblandt Menneskene.

Iblandt dem er baade Kapitalisternes Tyranni og Arbejdernes ufornuftige Fordringer umulige; thi Arbejderne og Arbejdsgiverne ere broderlige, og begge Parter blive ansete som Forvaltere af den Allerhøjestes Hensigter.

C. i Millennial Star.

Ankomst. Følgende Væbster ankom fra Zion den 18. Februar 1902, alle i bedste Velgaaende: Moroni R. Petersen, Logan, Utah; Ole Sonne, Logan, Utah; Arthur H. Sconberg, Salt Lake City, Utah; Hyrum Anderson, Lehi, Utah; Joseph B. Jepsen, Mantua, Utah; Chas. P. Swenson, Blackfoot, Idaho; Søren D. Thompson, Hyrum, Utah; Julius Christensen, Moroni, Utah; Alfred Johnson, Fountain-Gren, Utah, og Niels Larsen, Vineyard, Utah. Vi byde dem alle hjertelig Velkommen.

Beskikkelser. Ovennævnte Væbster beskikkes til at arbejde i de respektive Konferencer som følger: I Kristiania: Ole Sonne og Julius Christensen; i Bergen: Joseph B. Jepsen og Niels Larsen; i Trondhjem: Moroni R. Petersen og Hyrum Andersen; i Stockholm: Arthur H. Sconberg; i Gøteborg: Chas. P. Swenson samt i Skåne Konference: Søren D. Thompson og Alfred Johnson.

Afløsning. Væbste Hans P. Christiansen af Aarhus Konference er herved afløst fra sin Missionsvirksomhed i Skandinavien.

Israeliternes Udgang af Ægypten.

En Oversættelse af et coptisk Manuskript.
(Genoptaget fra „Skandinaviens Stjerne“, ottende Aargang.)
(Fortsat fra Side 64.)

Men han udtalte Ordene med en Højtidelighed, lidet passende til min Haan, hvorfor jeg atter tiltalte ham.

„Intet Haab efter menneskelig Anskuelse,“ sagde jeg, „Fyrste af Dasen Zophir? Og hvad andet Haab have de? Ere de Magiere? Kunde de fremkalde Vænderne fra Jlden og Vandet? Kunne de bringe Tordenen og Hagelen til at stride for sig? Kunne de formaa den store Gud Apis med sine Horn at drive sit Folk ud i det vestlige Havs store Bølger?“

Zaraph var taus med Hjet vendt opad i rolig Hentykkelse, som om han stirrede ind i de højeste Himle, og saa mere med Sjælens Øje end med Legemet.

„Mægtige Høvding over de mægtige,“ sagde han tilsidst, højende sin gamle Pande for mig, „uovervindelige Kriger, en af de begunstigede Piller for Mizraims evige Trone, hvorledes skal din Tjener aabne Alderdommens trætte Læber foran Kraftens og Visdommens Søn?“

Jeg ærede den gamle Mand for hans Tapperhed og hans Aar, og tagende ham ved Haanden bad jeg ham at sige alt det, som laa paa hans Sind.

„Fyrste,“ sagde han, „jeg er i Dag 90 Aar gammel, og det er ikke fra Læberne af den, som længes efter at vorde taus for stedse, at Døgnens Ord skulle flyde. Men De er en Kriger og kan ikke kende Frygt; De er en Wismand og maa elske Sandheden. Lad derfor Sandheden vorde sagt. Ægyptens onde Dage er forhaanden.“

Ufrivillig blottede jeg til Hælften min krumme Sabel. Foragt for Slaverne, som aldrig burde have vovet at løfte deres Øjne fra Ægyptens Støv, og tillige Harmen over min Fanges Dumdriftighed, der saaledes kunde fornærme et Rige i dets Storhed — et Rige saa gammelt som Stjernerne og som Jordens Grundvolde, lignede fra mine Øjne og frembragte en Skælvn i mine Lemmer; men erindrende, at Ægyptens Love beskyttede en Fange, kvalte jeg, skønt ugerne, min Brede, stødte det halvt udtrukne Sværd i Skeden og bød den gamle at fuldende sin Oprørstale.

Øbningen saa min Brede, og højende sin Turban tre Gange til Jorden, fortsatte han med uforandret Røst:

„Lad min Herres Vilje ske hans Tjener, men som det er hans Befaling, at jeg skal tale Sandheden, saa skal Sandheden vorde talt. Zaraphs Forfædre — maa de hvile i Stjernerne's Skygge, indtil den sidste

Morgens Lys kalder dem til Herlighed! — vare Herstere over Beboerne i Bjergene hinsides Arabiens Sandørten. Der tilbade de de lysende Himmel-Vegemer. Men en Fremmed (Abraham) kom iblandt dem; han var fra den anden Side Eufrates, en gammel Mand, som besad stor Formue og ypperlig Visdom. Han var rig paa Kvæghjorde og Faareflokke; alligevel lod vi ham være i Fred. Han udtrykte usorbeholdent sin Harm over vore Altre; alligevel hævedes ingen Lanse imod ham. Han erklærede, at den Tid skulde komme, da vore Altre skulde nedstyrtes, vore Telte lægges i Aske og vor Stamme adspredes ligesom Bladene paa Daddelpalmen, naar Frugten er affalden."

„Og var der ingen Kriger iblandt eder,“ udbrød jeg, „som kunde ihjelslaa Forkyndere af disse onde Tidender?“

„Alle vare Krigere iblandt os,“ genmælede den gamle med et Blik, som mindede mig om hans Afshyn, da jeg saa ham kæmpe i Spidsen for sine vilde Ryttere, „men der var en Magt, som omgav den fremmede, der afvæbnede vor grumme Brede. Han fortalte os om Ting, som langt overgaa den menneskelige Tanke, om Himlens og Jordens Begyndelse, om den Lyksalighed, hvori vore første Forældre levede — elskelige som Himmelens Aander og rene som Duggen, førend den rødmer i Morgendæmringen — Jordens Overherrer, kronede med mere end Jordens Kongers Guld og Juveler, kronede med uovertræffelig Skønhed, evig Ungdom, usfordunklet Visdom, Arvinger til Herligheder, i Sammenligning med hvilke Fuldmaanen i sin Midnats-Blans og Solen i sin Middags-Styrke er bleg. Mine Fædres Altre bleve nedstyrtede af ham; vore Bismænds Visdom blev vendt til Daarlighed ved hans mægtige Ord. Alle forundrede sig, mange tilbade, og nogle fulgte hans Fodtrin over Landets Grænser. Vi vilde have gjort ham til vor Konge, men han erklærede, at han var en Pilegrim, som skulde drage fra Land til Land og forkynde om de forbigangne og tilkommende Tiders Hemmeligheder, indtil han tilsidst naaede det Sted, Kanaan, hvor hans Vandring skulde blive fuldendt. Han skulde der blive Fader til en Nation, talrig som Skovens Blade, mægtig som Stormene i Ørtenen og herlig som Himmelens Stjerner.“

Den gamle Araber vedblev at bevæge sine Læber i taus Bøn med opløstede Hænder og med de dunkle Øjne vendte opad, som om han saa nogle af hine nedstigende Skikkelser, i hvilke Guderne en Gang besøgte vore Fædre. Det var umuligt at se paa ham uden Verbødighed, og jeg sølte en hellig Rædsel gennembæve mig paa Grund af den sølvhaarede Entusiast's højtidelige Alvor. Men skulde jeg, en Høvding over Krigere, overvældes af Slavers Dvertro?

„Fyrste,“ sagde jeg efter en kort Taushed, „eders Land er Hjemmet for sælsomme Ting. Manden var en Kaldeær; han var en Trolldkarl, som forhæksede eders Lanjer. Her vilde man ikke være saa villig til at

lægge sit Dre til og følgelig ikke saa let at bedrage. Dersom Slaverne have gjort Oprør, maa de straffes derfor; dersom deres Heksemester søger at vildlede dem, maa de først overbevises derom ved vore Vises Visdom og siden lide den Død, de fortjene."

For Samtale blev afbrudt ved Lyden af Hestetrampen af en sig nærmende Ryttertrop. Klangene af Slagene paa deres Skjolde og Stødene i deres Trompeter forkyndte et Sendebud fra Kongen. En kongelig Kammerherre var Overbringeren af Kongens Budskab, som var indlagt i en purpurne Kapsel. Det var en Ordre om, at marchere direkte til Memphis. Den gamle Fyrste fra Dasen kastede et Sorgens Blik omkring sig, da jeg læste Ordren, medens jeg smilede for mig selv over, at hans Spaadom ikke skulde gaa i Opfyldelse. „Ikke for mig selv er jeg bedrøvet, mægtige Høvding!" sagde han, „men for min Herre Farao, i hvis Hænder hans Folks Liv er; ikke for Hebræernes oprørske Sønner, men for Ægyptens vise, rige og lykkelige Sønner."

Armeens Trompetere gentog nu Signalet til ufortøvet Afmarch. Jeg besteg min Stridshest og var i Færd med at spore den for at sætte over Sletten i Spidsen for mine ti Tusinde Ryttere, da Zaraph næsten med ungdommelig Smidighed løb hen til min Fod, omfavnede den og sagde: „Høvding, De har været ædelmodig mod den Overbundne, og den Fængnes Sorger skulle aldrig falde i Taarer af fordoblet Kummer paa Deres Hoved. Hør mig da for sidste Gang. Udgyd ikke en Draabe af hebraisk Blod. Raad Deres Konge, som De vil, had, foragt og bespot Oprøret som De vil, men atter siger jeg Dem, lad aldrig Deres Sværd blive farvet med en Draabe af hebraisk Blod. Der er en Undergerningsmand iblandt dem. Han har set Synet, saadan, som bleve viste for mine Fædres store Pilegrim. Han har været, hvor ingen anden Mand kunde sætte sin Fod og leve. Han har vandret i Siden uden at fortæres, ligesom Hebræerne have vandret paa Trængslernes Gløder og dog leve. Han kommer alene, men han kommer med mere end Armeer. Hans Styrke er paa Grund af hans Alder som Barndommens Svaghed, men Ironers Styrke kan ikke bestaa for ham. Han kommer uden Sølv og Guld, men Ægyptens Sølv og Guld vil være for ham som Støvet, han træder under sine Fødder. Han kommer uden Spyd og uden Skjold paa sit Bryst, men Ægyptens Hærstaver, Trobrerne af Bjergene, Orkenen og Oceanet, ville være for ham som Bjergenes Tjørn for Lynilden, som Orkenens Sand for Hvirvelvinden og som Havskummet for Stormen."

Hans Ord udtaltes med inderlig Oprigtighed og sank dybt i mit Hjerte. Men dette var ikke Tiden for en ægyptisk Kriger, til at betænke sig. De glimrende Eskadroner af den kongelige Garde passerede nu forbi mig — et prægtigt Syn. Alle menneskelige Følelser, undtagen Vrens, kvaltes ved Synet af de glinsende Rustninger og de flagrende

Dragebannere. Jeg var ganske og aldeles Kriger igen. Jeg gav Kommando-Ordet: „Fremad!“ hvilket gentoges af ti Tusinde Røster, og givende min Ganger Tøjlerne bruste vi frem ligesom en vældig Vandmasse, der, styrtnende fra en Højde ned i Dybet, danner et Vandfald, pragtfuldt og uimodstaeligt.

Det var Morgen, da Harpespillerenes og Mestersjangerenes Toner, der hilsede den opstigende Sol — Himmelens store Herre —, bragte mig og mine Ryttere for Stadens Porte. Jeg red lige til Paladset og kastede mig til Jorden, for hans Fodstammel, som er en Efterkommer af Sejrherrens Sejrherre, Bisdommens Lampe, Himmelens Broder — Farao, Kongernes Konge paa Jorden. Men hans Næsyn var mørkt, og intet Ord undslap hans Læber. Alle Mizraims Vældige stode for ham, og alle stælvende for Uvejret, som trak op paa hans Bænde, og for Alden, der flammede i hans Øjne.

Tilfældt udbrød han med en Stemme, som dirrede af Haan og Raseri: „Lad Oprøreren blive bragt for sin Konge! Lad Slaven komme og trodse Ægyptens Trone.“

Fra den kongelige Tronhimmels Fodstykke, ved hvilket jeg stod, overskuede mit Øje den uhyre Slette, som omgav Paladset. Den var aldeles opfyldt af Tropper og Folk, saa langt Øjet kunde naa. I den opgaaende Sols glimrende Straaler lignede denne uhyre Udstrækning af Turbaner og Hjelme, glinsende Lanser og Folkets skarlagensfarvede og fløjlsfarvede Gevanter et umaadeligt Bed af Tulipaner og Roser, alt besjælet af pludseligt Liv. Skuet var et saadant, som kun Ægypten kunde opvise, og jeg frydede mig over dets Storhed og Pragt. Kun lidet drømte jeg da om, hvor snart alt skulde omskiftes med Gravens Farver.

Medens jeg stod hensunken i Betragtninger af denne Scene, syntes den store Menneke-Masse at blive bevæget ligesom ved et pludseligt og dybt Indtryk. Den hølgede frem og tilbage, den rystede vildt, Brede- raab og Udbrud af haanlig Vatter naaede i en forvirret Larm endog det kongelige Øre. Men Marsjagen forblev en Hemmelighed, indtil Paladsets Porte aabnedes, og et Korps af Kongens Bueskytter kom frem for Tronens Fod. Da Kredsen, de dannede, aabnedes, saa man i Midten af den to gamle Mænd (Moses og Aaron). Kongen brast i Haanlatter ved Synet af disse to Hovedmænd for Oprøret.

(Fortætttes.)

Ungdommens Tid er gerne fuld af lyse Forhaabninger, og den giver Anledning til at lægge en god Grundvold for et lykkeligt Liv senere hen, men der er ogsaa mange Fristelser og Farer, som truer med at undergrave Livets Lykke. Den, som forøder sin Tid med at løbe efter allehaande Fornøjelser og tvivlsomme Glæder; som forsømmer at

vænne sig til Flid og Arbejdsomhed, hvorved han kan vente at skaffe sig et sorgfrit og og ærligt Udkomme; som forsømmer at udvikle Aandens Evner, hvorved han sættes i Stand til paa mange Maader at gavne og glæde sig selv og andre, og som ikke har Omsorg for at bevare sin Samvittighed ren og ubesmittet; han bereder sig selv en glædeløs Manddom og en uhykkelig Alderdom, hvis han nogen Sinde naar saa langt. Holder han ved, som han har begyndt, vil han maaske med Tiden lære at se sin Daarstab og beklage sin Ungdoms Vildfarelser, men al hans Anger, alle hans Lærere og Klager ville ikke formaa at bringe ham den spildte Tid og den tabte Anledning tilbage eller befri ham for Misbrugens naturlige, nødvendige Følger, om der end altid bliver Vejlighed til at opnaa Fred i Hjertet og en frelst Samvittighed. Bikuben.

Dødsfald.

Det bekendtgøres herved for Slægtninge og Venner, at Gud behagede at hjemkalde min kære Mand, Peter Nielsen. Han døde i Spring City den 4. Oktober 1901 efter 8 Aars Svagthed og Lidelser. Han blev født den 24. November 1822 i Velleb Sogn, Viborg Amt, Danmark, annammede Evangeliet i Forening med Hustru og tre Børn i 1877 og emigrerede samme Aar til Zion. Begravelsen fandt Sted fra Forsamlingshuset under meget stor Tilslutning. Talerne ved Baaren vare: Uldsterne Jens Christensen, John F. Allred, Erik Christensen, Søren Jensen og R. N. Allred. Han var en god og trofast Mand og døde i Haabet om en herlig Opstandelse. Mette Marie Nielsen.

— Det bekendtgøres herved for Slægtninge og Venner, at Herren har behaget at bortkalde min kære Mand, Rasmus C. Jensen. Han blev født i Elling Sogn, Danmark, den 17. Januar 1833 og døde i Brigham City den 12. November 1901. Begravelsen fandt Sted fra 3. Wards Forsamlingshus under meget stor Deltagelse. Talerne ved Baaren vare Uldsterne Christian Hanson, Jens Nielsen, Chr. Jensen, A. Sørensen, W. Jeppesen og Præsident Chr. Kelley, som alle talte om Afdødes Trofasthed og gode Karakter. Bodil M. Jensen.

— Det bekendtgøres herved for Slægtninge og Venner, at min kære Hustru, Lise Petersen, afgik ved Døden den 13. November i Ephraim, Utah. Han blev født den 31. December 1828 i Hjørring Amt, Danmark, annammede Evangeliet i 1874 og emigrerede til Utah samme Aar. Hun døde som en trofast Sidste-Dages Hellig og i Haabet om en herlig Opstandelse. Hun efterlader sig Mand, tre Sønner og fire Døtre og 52 Børnebørn. To Sønner og 13 Børnebørn møde hende hisset. Søren Chr. Petersen.

— Det bekendtgøres herved for Slægt og Venner, at min kære Moder, Mette Marie Nielsen, afgik ved Døden den 17. December 1901 i Spring City. Hun blev født den 24. Marts 1844 i Øster Brønderølev, Bendshøjsfel, Danmark, annammede Evangeliet i 1880, emigrerede til Zion samme Aar og bosatte sig i Spring City. Begravelsen fandt Sted fra Forsamlingshuset under stor Deltagelse. Talerne ved Baaren vare Mons Franzen, Rasmus Justesen og Jens Christensen, der alle talte meget rosende om hendes Liv som Sidste-Dages Hellig. Hun døde i Haabet om en herlig Opstandelse og savnes dybt af mig, hendes Søn.

Jacob C. Jensen.

— Herved meddeles, at min elskede Moder, Elise Katrine Olsen, født Nielsen, døde den 17. December 1901 i Salt Lake City i en Alder af 83 Aar. Hun blev begravet fra 24. Wards Forsamlingshus, og Brødrene Martinus Andersen, F. Ertman, J. M. Christensen og Wardets Biskop talte ved hendes Baare. Hun annammede Evangeliet i 1885, emigrerede til Utah i 1887 og døde i Troen paa Evangeliet.

Marie Nielsen.

Vore smaa Sorger, Betyrninger og Vængstelser skjule ikke Solens Klarhed eller drage Sløret over den blaa Himmel, ej heller berøve de Naturen nogen af sine Skønheder eller svække Livets Glædeslyd. De prøve alle paa at afvende os fra vor egentkærlige Indesluttelse og anføre Grunde, hvorfor vi skulle se op og udad og ikke ned og indad. „Vi tale om menneskelig Glendighed,“ siger Domherre Farrar; „hvor mange af os modtage fra Livet en Tiendebel af de naturlige Betsignelser, som det er Guds Henjigt, vi skulle nyde.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned. Abonnementspris: 1 Krone pr. Kvartal eller Kr. 3,70 om Aaret portofrit.

Indhold.

En ny Uddeling af Evangeliet . . .	65	Iracliternes Udgang af Egypten .	75
Tale af Eldste Joseph C. Taylor .	71	Ungdommens Tid	78
Red. Bem:		Dødsfald	79
Et Middel mod Tvedragt	72		
Antomst, Bestiktelser og Afløsning	74		

København, 1902.

Udgivet og forlaagt af **A. L. Stanchy**, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trukt hos **J. E. Bording** (B. Petersen).